

GONIEC

KRAKOWSKI

Redakcja i Administracja
Kraków, ul. Dunajewskiego Nr. 7.
Telefon 2502. — P.K.O. Nr. 140.011.

40M

Prenumerata wynosi w Krakowie miesięcznie mk 1200, z odnośnieniem do domu mk 1300, zamiejscowa mk 1300, zagranicą mk 1.600.

BEZPARTYJNY DZIENNIK ILUSTROWANY

Nr. 235. — Rok V. Kraków, wtorek 29 sierpnia 1922 r.

Red. naczelny KRZYWY ANTONI

Krzyż Legionów w Karpatach.

„Krzyż Legionów”
w Karpatach — na
szczytach „Przełęcz Legionów”

Dnia 28 października 1915 r. zatrzymał się na paucyjskiej przełęczy granicznej w Karpatach oddział trenu 3 pułku Legionów pod komendą podpor. St. Starka, wchodzącego w skład II. brygady zwanej później „Żelazna brygada” Hallera. Szli do ziemi własnej po krwawym trudzie. Podpor. Stark podał wówczas myśl, by tę jedną z ostatnich stacyi Golgoty polskiej uwiecznić krzyżem. Myśl w lot stała się ciałem. Krzyż 7-metrowy zajął na polanie, na tle jodłowego lasu, biały ciosany z drzewa krzyż. A na krzyżu tym legionista Adam Szania nakreślił bagnetem wiersz:

„Młodzieży polska — patrz na ten krzyż!
Legiony polskie dźwignęły go wzwyż.
Przechodząc góry, doliny i wały,
Do Ciebie Polsko i dla Twojej chwaly!”

Krzyż ten zniszczyć musi, jeżeli nikt o nim nie pomyśli. Właśnie zaś w Warszawie utworzył się Związek Hallerczyków, który powinien zatroszczyć się krzyżem. Należałoby krzyż oddać do muzeum, a na jego miejsce postawić pomnik.

Znany artysta-malarz Zygmunt Wierciak projektuje wybudowanie pomnika, który byłby wykonany z żelaza i kamienia (krzyż, karabin i szczydło z żelaza, podstawa krzyża — kamienia). W środkowej części podstawy na łancie napis według oryginału, wyryty w marmurze. Projekt ów podajemy pod rozwagę Związkowi Hallerczyków.

Kto szerzy anarchię?

Kto podkopyje autorytet?

Kto maćci spokój w Polsce?

Podstawą ładu i porządku w każdym państwie jest: **poszanowanie cudzej własności, zdrowa oświata, posłuszeństwo prawu.**

Przeciw tym trzem podstawowym wymaganiom praworządnego myślenia występuje nasza lewica, zarówno w agitacji prasowej, jak i wiecowej, nie oglądając się na skutki swej agitacji i na sakody, wyrządzane przez to państwu.

Pod wpływem Bolszewii szerzy się zanik poczucia własności, w myśl **łajdackiej zasady Lenina: kradnij kradzione.**

Nie tylko partya komunistyczna, ale zarówno N. P. R., jak i P. P. S. nie przebierają w sposobach, aby zachwiać w masach ludu pracującego to, co stanowi kość pacierzową społeczeństwa: **poczucie cudzej własności.**

Nie wolne od tych zarzutów są i partye ludowe. Tam, gdzie podstawy etyczne są najslabsze, tam, gdzie brak instynktu gromadnego, wysyła się agitatorów, aby anarchizując kraj, zbierali żniwo wyborcze dla swych panów. Oto próbka propagandy „Wyzwolenia” — stronnictwa rzekomo niepodległościowego, popieranego przez Belweder — na kresach wschodnich wśród Rusinów:

„Chłopy, — mówi „Wyzwolenie”, — chcecie mieć samorząd, głosujcie na nas. **Chcecie, ażeby tu nie było wojska polskiego, tylko wasza miejscowa milicya, — głosujcie na nas.** Tu jest wasz kraj, tu nie rząd z Warszawy powinien rządzić, **tylko wy sami powinniście sobą rządzić.** Nie powinno stać nad waszymi karkami żadne wojsko polskie, — bo wy przecież jesteście chłopcy ruskie i żadnej armii nie potrzebujecie, bo po co płacić podatki na wojsko? Powinniście mieć własną milicyę, któraby pilnowała wasz porządku. **Głosujcie na nas, to nie będziecie tyle podatków płacić, co teraz i ziemi będziecie mieli więcej.** Przecież to jest wasza ziemia z dziada pradziada. Was tu nie powinni żadni koloniści najeżdżać.

Nie puszczajcie do siebie chłopów polskich. Głosujcie na nas, to wam wyrobimy, żeby tu żaden chłop, ani pan z Polski nie miał prawa morga waszej ziemi kupić.”

W tej propagandzie nihilistycznej nie ustępują wcale stronnicy b. premiera rządu polskiego, p. Witosa. W ostatnim numerze „Piasta” czytamy takie słowa:

Te gazety miejskich paskarzy, którzy obniżają markę polską przez spekulacyę giełdową, a przez podbijanie cen na towary wywołują drożyznę, te partye i gazety kupców, którzy w mieście z chłopca ściągają skórę za buty, przyodziewek, pióro, narzędzia, za cukier, za naftę i za każdą drobnostkę, wołają, ażeby odwrócić od siebie uwagę. „bij, zabij!” krzyczą na chłopca.”

Pomijamy niekczemność „Piasta”, który atakując miejskiego paskarza, co obniża markę polską przez spekulacyę giełdową, a redaguje gazetkę; miał on widocznie na myśli redaktora „Ill. Kurjera Codziennego” z doby, gdy on walczył z paskopiastami i nie był kandydatem P. S. L., natomiast nie możemy nie reagować na

NAPASĆ NA POLSKIE KUPIECTWO, KTÓREMU „PIAST” PRZYPISUJE WINĘ DROŻYZNY I PODBURZA LUD PRZECIW NIEMU.

Kupiectwo polskie, nie gorzej od innych klas społecznych widzi, do czego doprowadziły Polskę 4-letnie rządy „ludowców”: do u-

Możliwość unii rumuńsko-węgierskiej.

Bukareszt. (Tel. wł.). Tutejsze dzienniki o polityczne zamieszają, jako sensacyę, za-czerpniętą z gazet siedmiogrodzkich wiadomość, że w miejscowości Dorna Watra w Karpatach odbyły się narady między rumuńskim prezydentem ministrów, p. Janem Bratianu a prezydentem ministrów węgierskich, hr.

Bethlenem. Omawiano możliwość unii rumuńsko-węgierskiej, do której hr. Bethlen przywiązuje wielką wagę, a do której podobno także premier rumuński nie odnosi się nieprzychylnie. Osiągnięto rezultaty zasadnicze, umożliwiające dalsze prowadzenie dyskusyi. Wiadomość ta wywołała w kołach tutejszych łatwo zrozumiałą sensacyę.

Francuska misya handlowa do Polski.

O nawiązanie bliższych stosunków gospodarczych.

Paryż (tel. wł.). Z ramienia ministerstwa handlu i przemysłu udaje się do Polski w najbliższych dniach misya handlowa, która składać się będzie z 14 osób ze świata handlowego i przemysłowego. Misya ta ma na celu wejście w bliższe stosunki z polskimi sferami handlowymi, oraz zwiedzenie Targów Wschodnich.

Przewodniczącym misyi jest p. Albert Tirman, dyrektor w ministerstwie handlu i przemysłu, znany przyjaciel Polski. P. Tirman udaje się dziś w towarzystwie p. Aleksandra Merlota, głównego sekretarza francusko-polskiej Izby handlowej i redaktora dziennika „La Pologne”. Reszta misyi wyjeżdża we wtorek.

traty powagi w świecie międzynarodowym, do ruiny skarbu państwa, do niesłychanego spadku marki polskiej, do rozstroju życia finansowo-gospodarczego, do rozgoryczenia szerokich mas narodu i do coraz bardziej rosnącego zuchwalstwa „mniejszości narodowej”.

Nie kto inny, tylko partye lewicy doprowadziły Polskę do stanu, za który się obwinia dziś polskie kupiectwo.

Zawsze się bowiem musi znaleźć kozieł ofiarny. Dawniej byli nim urzędnicy, zwani w języku ludu „panami”, dziś są nimi kupcy polscy.

Gdyby „Piast” powiedział „wschodnie kupiectwo, nie chrześcijańskie”, byłoby to po części zrozumiałe.

Ale tego „Piast” nie napisze, bo mógłby za to dostać po kieszeni.

Agitacja ta ma jeden tylko skutek. Odzwyczajają lud od nowoczesnego sposobu myślenia, od wyrobienia świadomości, że bez racjonalnego opodatkowania, bez uporządkowanego skarbu, bez dobrych praw i administracji, — trudno mówić o ratunku kraju. Natomiast podkopuje w ludzkie szacunek dla warstwy tak potrzebnej i ważnej, jak kupiectwo, równając je z oszustami i waluciarzami.

Te parę urywków ilustruje nam stanowisko stronnictw lewicowych wobec najważniejszych zagadnień państwa.

One to podkopują autorytet społeczny. One szerzą skrajną anarchię i burzę i to wątle podwaliny, co mogą być w czasie zamętu ostoją ładu i porządku.

Z bloku mniejszości.

Warszawa (tel. wł.).

Prasa żargonowa podaje, że blok mniejszości narodowych zgodził się dać ludowcom żydowskim p. Priluckiego 5 mandatów, zaś Centrali kupców żydowskich jeden mandat do Sejmu (p. Wiślicki) i jeden do Senatu (p. Truskier). Komitet bloku otrzymał informacje, że zasiadający w bloku przedstawiciele Rusinów reprezentują właściwie drobną tylko garstkę inteligencji t. zw. ukraińskiej na Wołyniu, a z ludem żadnej nie mają styczności.

Poza tem jakaś grupa żydowska nadesłała protest przeciw jednemu z tych przedstawicieli ruskich, jako „petlurowcowi”, który — jak pisze, — ma „ręce powalane krwią żydowską”. W związku z tem wśród ludowców żydowskich wytwarza się opinia, skłaniająca się bardziej ku blokowi socjalistycznemu. Jak widzimy z tych informacji prasy żydowskiej, dzieci niemiecko-żydowskie, chorowite od urodzenia, jakoś nie może przyjść do zdrowia.

AL. DUMAS (oiciec).

1001 OPowieści o Duchach.

PRZEŁOŻYŁ SŁ. KULINSKI. 25

Doktor spojrzął na zegarek, nic się jednak nie odezwał.

— Pomyliłeś się doktorze, nieprawdaż? — rzekł chory — teraz jest punkt szósta!

— Tak, i coś z tego?

— Cóż? szkielec właśnie wchodzi!

I z ciężkim westchnieniem opadł na fotel.

Doktor począł oglądać się na wszystkie strony.

— Odzież go widzisz? — zagadnął.

— Na zwykłym miejscu pomiędzy kotarami łóżka a ścianą.

Doktor powstał, odsunął łóżko, wszedł w przestrzeń między kotarami a ścianą i stanął na miejscu, na którym miał się rzekomo znajdować szkielec.

— A teraz, — rzekł — czy widzisz go jeszcze?

— Nie widzę już jego dolnej części, bo mi ją zasłaniaasz, lecz widzę czaszkę!

— Gdzie?

— Nad twojem prawem ramieniem. Zdaje się, jakobyś miał dwie głowy, jedną żywą i jedną trupią.

Doktor, jakkolwiek cynik, zdrzął.

Obejrzał się, lecz nie zobaczył nic.

— Mój przyjacielu, — rzekł smutnie do chorego, — jeśli masz zamiar sporządzić testament, to uczyni to!

I poszedł.

Biskup Hodur ofiarował 500 dolarów na Lewicę P. S. L.

Stapiński przeszedł z wdziaczności do kościoła Narodowego.

Biskup Kościoła narodowego w Ameryce, Hodur, ofiarował przed paru tygodniami na cele lewicy P. S. L. 500 dolarów i złożył je u prezesa posła Stapińskiego.

Posel Stapiński, wywdzięczając się mu za ten hojny dar, złożył u rejenta Starzewskiego akces do gminy Kościoła narodowego w Krakowie, wraz z ks. Płaczkim z Zabierzowa i ekskścieńdem Tomaszkiwiczem. Posel Stapiński był pewny, że on sam będzie dysponował dolarami Hodura. Tymczasem gdy w lewicy P. S. L.

nastąpiło przesilenie, — przeciwnicy Stapińskiego zakazali mu dysponować funduszami Hodura, aż do załatwienia wewnętrznych spraw.

Obecnie były redaktor „Przyjaciel Ludu”, p. Sanojca, groził kryminalnymi rewelacjami na temat składek partyjnych w lewicy P. S. L. Na razie p. Sanojca z posłem Putkiem zakładają nowe pismo, w którym zapowiedziane rewelacje mają się ukazać. (Wiadomość powyższą podajemy z obowiązku dziennikarskiego, przy czem nadmienamy, że utrzymuje się ona w poważnych kołach politycznych. — Przep. Red.).

Chwila bieżąca.

Kraków, dnia 28. sierpnia 1922.

Kraków pod znakiem wyborów.

W dniu wczorajszym odbyły się w Krakowie trzy zjazdy stronnictw politycznych poświęcone sprawie wyborów i ustaleniu kandydatów partyjnych na zachodnią Małopolskę. Odbył się więc zjazd delegatów Rady Naczelnej Chrześcijańskiej demokracji na zach. Małopolskę przy współudziale ks. posła dra Adamskiego, zjazd delegatów Stronnictwa mieszczańskiego i Polskiej Partji Socjalistycznej. Szczegółowe sprawozdania ze zjazdów podamy jutro.

OD WYDAWNICTWA. Dziś dopiero otrzymamy większy transport papieru tak, że będziemy mogli Czytelnikom naszym wynagrodzić dotychczasowe braki.

„GŁOS NARODU” nie ukazał się wczoraj z powodu niespodziewanego strajku urządzonego w drukarni przez personal pomocniczy. W chwili obecnej toczy się akcja cennikowa między personalnym pomocniczym krak. drukarni i zarządami drukarni.

PRACOWNICY TRAMWAJOWI gminy krakowskiej rozpoczął akcję o podwyższenie płac, które w obecnych warunkach są rzeczywiście niewystarczające i głodowe.

10 MILIONÓW mkp. subwencji otrzymał Zarząd Główny T. S. L. w Krakowie z Ministerjum skarbu. Jest to 35 część budżetu szkolnego, przewidywanego przez T. S. L. na rok bieżący.

MIEJSKI ZAKŁAD ZASTAWNICZY w Krakowie stara się o pożyczkę 100 milionów mk. w Min. skarbu na prowadzenie dalsze swoich agend.

SAMOBÓJSTWO STRÓŻKI. Zamieszkała przy ul. Sokolskiej 7 w Podgórzu 28-letnia stróżka Leo-

nora Nosielska zażyła w celach samobójczych arszeniku. Przewieziono ją do szpitala św. Łazarza.

WYPADŁ PRZEZ OKNO II PIĘTRA przy ul. Rakowickiej 6 uczeń Wiktor Horowitz, lat 11. — W stanie bardzo groźnym przewieziono go Pogotowie do szpitala św. Łazarza.

ZE SPORTU.

MAKKABI—WISŁA 1:0 (0:0).

Wczorajsze spotkanie nie należało wcale do zbyt ciekawych. Makkabi, która tego roku spadła do klasy B, wykazała bardzo ambitną grę — zaś Wisła mająca drugie w mistrzostwie okręgu krakowskiego, nie wykazała wcale takiej gry, jakiej po niedoszłym mistrzu należało by się spodziewać. Znac w drużynie brak zgrania i treningu. Najlepszą częścią drużyny atak, który pracuje leniwie i ospale. Pomoc mierna. Najlepsza obrona, zwłaszcza Kaczor. Bramkarz nerwowy. Mimo lekkiej przewagi Wisły brak strzałów nie pozwala wykorzystać czerwonym kilku dogodnych sytuacji. W kilkanaście minut przed końcem gry uzyskuje Makkabi z wypadu Heima zwycięską bramkę. Sędziował p. Fiedler. Publiczności dosyć.

Orkan morski szaleje.

Kopenhaga. (PAT). Huragan na południowym i wschodnim wybrzeżu Danii spowodował uszkodzenie kilku okrętów. Są ofiary w ludziach.

Aresztowanie skrytobójcy

Paryż. (PAT). Havas. Poszukiwania policyi za niejakim Guentherem, członkiem niemieckiej organizacji Consul, który miał wyjechać do Paryża, celem wykonania zamachu na Polnarego, uwięzione zostały powodzeniem. Aresztowano osobnika, którego rysopis odpowiada rysopisowi Guenthera. Policya odmawia udzielenia bliższych wyjaśnień.

W dziewięć dni potem Jan, wszedłszy do pokoju swego pana, zastał go w łóżku bez życia.

Stało się to akurat w trzy miesiące po straceniu bandyty.

IX. Groby w Saint-Denis.

— No, i czegoż to dowodzi, doktorze? — zagadnął pan Ledru.

— Dowodzi to, że organy, przesyłające mózgowi odebrane spostrzeżenia, pod działaniem pewnych wpływów mogą ulec zamęceniu, tak, że się te spostrzeżenia w umyśle fałszywie odzwierciedlają — i wówczas widzi się przedmioty i słyszy się głosy, które nie istnieją. Oto wszystko!

— A jednak, — wtrącił kawaler Lenoir z pokorą uczonego dobrej wiary, — jednak zdarzają się pewne rzeczy, pozostawiające ślad, pewne przepowiednie, które się spełniają. Jakże to wytłumaczysz, doktorze? Jak wyjaśnisz, że uderzenia, zadane ręką duchów pozostawiły sińce na ciele uderzonych? Że widmo mogło przepowiedzieć pewne zdarzenia przyszłości na 10, 20, 30 lat wprzód? Czy to, co nie istnieje, może uśmiercić coś istniejącego lub przepowiedzieć to, co nastąpi?

— Ach! — rzekł doktor, — masz pan zapewne na myśli wizję króla szwedzkiego?

— Nie, mam na myśli zdarzenie, którego sam byłem świadkiem.

— Pan?

— Ja sam.

— Gdzie?

— W Saint-Denis.

— Kiedy?

— W roku 1794 przy znieważeniu grobów.

— Ach, tak, posłuchaj tego doktorze!

— No i coś pan widział? Proszę mówić!

— A więc, w r. 1793 zostałem mianowany dyrektorem muzeum pomników francuskich i w tym

charakterze byłem obecny przy ekshumacji zwłok w opactwie Saint-Denis, które zapamiętali patrycyjści ochrztili mianem Francjady. Teraz, po upływie lat czterdziestu, mogę wam opowiedzieć osobliwe wypadki, towarzyszące tej profanacji.

Nienawiść przeciw Ludwikowi XVI, zaszczerpła na ludowi, której nawet gilotyna 21 stycznia nie mogła zaspokoić, — przeszła na jego poprzedników królewskich. Chciano ścigać monarchię aż do jej źródeł, monarchów prześladować aż do grobów i popioły sześćdziesięciu królów rozsypać na cztery wiatry.

Do tego dołączyła się ciekawość, chęć przeobrażenia się, czy wielkie skarby, które rzekomo miały się znajdować w niektórych grobach, pozostały nienaruszone.

Lud tedy począł napływać do Saint-Denis.

Od 6 do 8 sierpnia zrujnowano 51 grobowców — historję 12 wieków! Wówczas rząd zdecydował się wprowadzić porządek w ten nieład, na własny rachunek przetrząsnąć groby i zabrać spadek po monarchii, uśmierconej w osobie jej ostatniego przedstawiciela, Ludwika XVI.

Trzeba było teraz zniszczyć imię, wspomnienie i prochy królów, trzeba było zetrzeć historję czternastu wieków monarchii.

Biedni głupcy, nie zrozumieli widocznie, — że ludzie mogą czasem zmienić przyszłość, lecz przeszłość — nigdy.

Wykopano na cmentarzu wielki wspólny dół, — jak dla biedaków. W ten dół miano rzucić — na pokład wapna — kości tych, którzy począwszy od Dagoberta, skończywszy na Ludwiku XV. postawili Francję na czele narodów.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Nie niszczyć kopców granicznych.

Władze administracyjne stwierdziły, że w niektórych miejscowościach są niszczone, względnie przesuwane znaki graniczne, po umieszczeniu przy pomiarach gruntowych.

Ponieważ usuwanie i niszczenie znaków granicznych powoduje straty dla skarbu państwa i wywołuje spory graniczne wśród osób zainteresowanych, oraz niejednokrotnie zakłócenie porządku publicznego, — jak się dowiadujemy. — władze administracyjne wydały zarządzenie, mające na celu przeciwdziałanie podobnego rodzaju wypadkom. — Winni niszczenia lub przesuwania znaków granicznych będą pociągnięci do odpowiedzialności sądowej z art. 549 kod. kar.

Peleryna Chopina źródłem natchnienia.

(-) Pianista Włodzimierz Pachmann, który ukończył niedawno 74 rok życia, usunął się już zupełnie w zacisze domowe w Eastbourne i tylko wobec nielicznych swych przyjaciół popisuje się jeszcze grą na fortepianie, a zwłaszcza ulubionymi utworami Chopina. W czasie gry ubiera sędziwy pianista starą, zużytą pelerynę alpakową, która jest zwykle podziwem gości.

Peleryna ta bowiem była własnością Chopina, a Pachmann otrzymał ją jako relikwię w podarunku od wnuczki George Sand. Jak wiadomo, George Sand towarzyszyła Chopinowi w roku 1838 na wyspie Majora dokąd udał się chory na płuca i tu pielęgnowała go w jego chorobie. Pachmanno zapewnia, że kiedy ubierze pelerynę Chopina, spływa nań duch wielkiego muzyka i pod jego wpływem wydobyć może w grze swej najdrobniejsze intencje i odcienie utworów Chopinowskich.

Samobójstwo defraudanta.

Jan Czerlinka był kasyerem w jednym z lwowskich kin. Onegdaj dyrektor kina spostrzegł w kasie Czerlinki brak 173 tysięcy marek. Zarządzono skontrum przychodów i stwierdzono brak ponad miliona marek, które sprzeniewierzył Czerlinka na nocne piątki i hulanki.

Wobec wyniku dochodzeń wypowiedziano Czerlinkę posadę, co widać tak podziało na niego, że poszedł do miejsca ustępowego i powiesił się na sznurze.

Zwłoki samobójcy zabrano do Zakładu medycyny sądowej. W czasie zamieszania skradziono sznur, na którym powiesił się desperat. Zapewne będzie on cennym talizmanem na „szczęście“ dla zabobnego kleptomana.

CIEKAWY ROZMAITOSCI.

(z) LEKCYE ZA CHLEB w osłownem znaczeniu postanowili udzielać prywatni nauczyciele w Magdeburgu, wychodząc z założenia, że chleb, to jedyny probiez wartości realnej, wobec ciągłego spadku kursu marki. W przyszłości będzie się więc pobierać trzy bochenki chleba za godzinę, lub równowartość w pieniądzu, według każdorazowych cen targowych.

MASZYNA DO GŁOSOWANIA. 11 bm. dokonano w Paryżu próbę z wynalezioną przez inżyniera rumuńskiego Russo maszynę do głosowania. Aparat p. Russo został skonstruowany celem uproszczenia procedury skrutacyjnej w toku operacji wyborczych za każdym razem, gdy chodzi o dokonanie skrutynium listy. Jest to rodzaj olbrzymiej szafy, której drzwi nie otwierają się, dopóki wyborca nie ukończy składania głosu. „Rachmistrz wyborców“ wskazuje w każdej chwili liczbę osób, które już złożyły głosy. We wnętrzu szafy listy współubiegające się są przedstawione za pomocą odznak, fotografii kandydatów i numerów, do których przytwierdzone są śrubki naciskane przez wyborcę. Trzeba nacisnąć numer odpowiadający liczbie kandydatów pomieszczonych na liście. Można również głosować „blanc“, naciskając śrubkę specjalną. Przy końcu głosowania przewodniczący komisji skrutacyjnej otwiera miedziane odrzwia, przyczem przy każdym nazwisku kandydata ukazuje się liczba głosów oddanych na niego. Jednocześnie otrzymuje się ogólną liczbę głosów oddanych na każdą listę, liczbę głosów oddanych wogóle oraz liczbę głosów „blanc“. Taki jest teoretycznie biorąc sposób funkcjonowania aparatu Russo, aparatu całkowicie mechanicznego. Doświadczenia dokonane w Paryżu wykazały jednak, że aparat nie działa zupełnie sprawnie, gdyż liczby głosów oddane przy próbie nie były ściśle wykazywane. Jednakże p. Russo nie traci nadziei, że da mu się usunąć owe niedokładności.

Samobójczy skok z mostu kolejowego w przepaść.

Wesołe zabawy pod nieobecność żony. — Wspólne samobójstwo ze siostrą (?) — Skok w 25 metrową przepaść. — W ostatniej chwili cofnęła się.

(Korespondencja własna „Gońca Krakowskiego“).

Grybów, w sierpniu.

(-) Wstrząsający wypadek zdarzył się przed kilku dniami w Grybowie. Oto niedawno powrócił z Ameryki syn tamtejszej obywatelki, Władysław Nalepa.

Młody, 28-letni człowiek, żonaty, przyjechawszy sam do kraju, w oczekiwaniu żony zabawiał się tymczasem wesoło za przywiezione dolary w dobranym gronie towarzyszy. Ostatnią jednak jego noc przed dniem krytycznym 24 b. m. osłania niewyjaśniona na razie tajemnica. Wiadomo tylko, że Nalepa przepędził noc na wspólnej libacy z swą siostrą (?), zabawiając się do białego rana.

A kiedy słońce wstało z za gór, udał się Na-

lepa ze siostrą (?) na most kolejowy, który — jak wiadomo — w miejscu tem biegnie wiaduktem, wysokim na 25 metrów. Wspólnie postanowili cdebrać sobie życie.

Była godzina 6:30 rano. Chwila jeszcze wahanja, a potem Nalepa skoczył pierwszy z mostu w przepaść. Przeróżliwy krzyk rozbrzmiał nad pustym wiaduktem i zmasakrowane ciało Nalepy, z rozbitą zupełnie czaszką legło u stop wysokiego mostu kolejowego.

Na widok krwawego trupa Nalepy strach odjął jego towarzysze chęć do podobnego samobójstwa. W ostatniej chwili cofnęła się.

Wypadek wywołał wstrząsające wrażenie w całej okolicy.

(z) OFFENBACH I KAPELUSZNIK. Naszym bywalcom teatralnym znana jest arcywesoła operetka Offenbacha „Życie paryskie“, w której wybitną rolę odgrywa zakochany kapelusznik (w naszej inscenizacji przerobiony na szewca). Offenbach nazwał go Lerouge, chcąc w ten sposób zrobić reklamę swemu kapelusznikowi, tak się wabiącemu, i tanim kosztem zyskać kubana w postaci — nowego kapelusza. Nieostrożnie zwierzył się z tem autorowi libretta, Lefrancowi. Ten nie rzekł, lecz pobiegł czempredzej do artysty, który w sztuce ma wymienione nazwisko kapelusznika i zaklął na dawną przyjaźń: „Mój drogi, nazwij go na scenie nie Lerouge, lecz Marc Michel, bo tak się zowie mój kapelusznik, a ja potrzebuję na gwałt nowego kapelusza!“ — Artysta obiecał uczynić wedle życzenia. W dniu premiery, obaj kapelusznicy zawiadomieni, każdy przez swego klienta, że przygotowuje się dla nich bajeczna reklama, siedzieli w pierwszym rzędzie krzesel, oczekując z napięciem wymówienia swego nazwiska i ciesząc się z góry na myśl o reklamie. Jednak rozczarowanie ich było ogromne, gdyż artysta wymienił nazwisko kapelusznika Garidelle. Offenbach i Lefranc w antrakcie wpadli wściekli na winowajcę, który jednak ze stoickim spokojem odparł: „Cóż chcecie, moi drodzy, miałem zamiar wam dogodzić, lecz nieszczęście chciało, że właśnie również potrzebuję kapelusza, a dostawcą moim jest — Garidelle!“ Kompozytor i librecista odeszli jak zmyli, uznając w duchu słuszność zasady: „każdy sobie — rzepkę skrobie“.

(z) BOCIANY GÓRA! Popularny i sympatyczny ptaszek, któremu tradycja przypisuje pośrednictwo w pomnażaniu rodu ludzkiego, ulega w ostatnich czasach gromadnemu tępieniu, w czasie sezonowych wycieczek do Afryki. Jak stwierdzono (zapomocą nakładania ptakom obrączek na nogi), zapuszczają się bociany dość daleko w głąb czarnego kontynentu, bo aż do kraju Basutów w pobliżu Przylądka Dobrej Nadziei. Tu padają ofiarą żarłoczności tubylców, którzy lubią ich mięso, a jeszcze w większej mierze dziesiątkuje je — trucizna. Rząd angielski tępi plagę tych okolic — szarańczę, zapomocą zatrucia preparatem arszenikowym. Szarańcza ginie masowo od tego środka, lecz niemniej licznie giną i bociany, żywiące się właśnie szarańczę. Spowodowało to, że niejedynemu bociek z tęsknotą oczekiwany przez naszych Maćków i Wojtków jako zapowiedź wiosny, nie powraca pod ojczystą strzechę, struwszy się w murzyńskim kraju niezdrową szarańczę.

(z) WIEK ZIEMI — 1500 MILIONÓW LAT. Wiek skorupy ziemskiej da się w przybliżeniu obliczyć na podstawie doświadczeń laboratoryjnych. Stwierdzono mianowicie, iż przy chemicznym rozkładzie uranu powstaje gaz helium, wydzielający się z jednostajną szybkością, którą można obliczyć. Znając ilość wydzielonego helium, można wyrachować i czas tworzenia się tego gazu. Tak więc z ilości zawartego w skorupie ziemskiej helium nietrudno obliczyć wiek ziemi — który uczeni podają na skromną liczbę 1500 milionów lat.

(z) KRAJ, W KTÓRYM NAJWIECEJ JEST ZBRODNI. Krajem tym, który pod względem ilości popełnionych w roku ub. zbrodni osiągnął smutny rekord, są Stany Zjednoczone. Jak wykazuje statystyka tego krwawego roku, zginęło od noża, kuli lub trucizny 9500 osób, podczas gdy najwyższa liczba zbrodni zlat poprzednich wynosi 8500. Wbrew wszelkim utartym poglądom, iż alkohol wzmagą przestępczość, zwolennicy trunkowości upatrują wzrost zbrodni w zakazie alkoholu, który to zakaz wpływa raczej rezdrażniająco na licznych amatorów pijaństwa.

(-) ZASUGESTYONOWANA MIŁOŚĆ. Dzienniki czeskie donoszą, że w jednej z większych praskich kawiarni odbył się onegdaj popis pewnego hypnotyzera. Otoczony gronem szczególnie żądnych wrażeń kobiet, hypnotyzer zasugestyonował jedną z obecnych pań, iż jest w nim śmiertelnie zakochana. Sugestia zaczęła szybko wydawać swe owoce, gdyż dama owa rzuciła się na szyję hypnotyzerowi i zasypując gradem pocałunków nie chciała wypuścić ze swych gorących uścisków. Przerażony dziełem swym hypnotyzer zaledwie mógł wyrwać się z objęć zasugestyonowanej i nie usunawszy sugestyi uciekł w popłochu z kawiarni. Ofiarę sugestyi musiano przemocą zaprowadzić do specjalisty chorób nerwowych, któremu dopiero po dłuższym czasie udało się usunąć sugestię.

(-) SPIRYTYSTA WYLECZYŁ DZIECKO NA ŚMIERĆ. Z Olomuńca donoszą, że pewna kobieta z Czernowitu udała się niedawno do szarlatana, który słynął miał ze swej metody leczniczej przy pomocy spirytyzmu. W rzeczywistości był to epileptyk — pomocnik fryzjerski, który wezwawszy najpierw ducha Kneippa i Cagliostro dał dziecku do wypicia „czarodziejski“ napój złożony z takich podejrzanych ingrediencji, że dziecko po wypiciu umarło wśród objawów otrucia. Lekarza-spirytystę aresztowano.

NAJNOWSZY KAPRYS AMERYKANEK. Dotychczas kapryśne Amerykanki spacerowały na ulicy z małpką zamiast z pieskiem. Teraz prowadzą na smyczy... malutkiego „srebrnego“ lisa. Tę najnowszą modę zaprowadziła pewna bogata „fermerka“ (właścicielka folwarku) z Kuby, która w głównym sezonie kąpielowym bawiąc w kuracyjnej miejscowości amerykańskiej Lake Placid, ukazała się na promenadzie... z lisem, prowadzonym na srebrnej linewce. Amerykanki twierdzą, że jest to bardzo praktyczna moda. Kupują młodzieńckiego lisa za 500 do 1000 dolarów, a gdy go odchowają nieco i jest już tak duży, że nie można się z nim pokazywać, wówczas każe się go zastrzelić, lub struć, i lis dostarcza wspaniałego futra. Właśnie w pobliżu Lake Placid są trzy fermi (folwarki) gdzie prowadzi się na wielką skalę hodowlę „srebrnych“ lisów.

Wystawiamy na TARGACH WSCHODNICH

Pawilon Główny, miejsce 2560.

Zakład Elektryczne „Vertex”
Warszawa, Marszałkowska 98. 4790

